

Bevares, en række af de skatter og afgifter, der bliver betalt, skyldes, at det går godt i visse brancher. Men dette ekstra provenu, som skatteministeren får ind – ikke fordi skattelovgivningen er skærpet, men alene fordi det går godt i erhvervslivet – burde jo også omfattes af samme lakmusprøve, nemlig neutralitetsprincippet, så de penge blev tilbageført til erhvervslivet frem for at gå til – og man får jo tårer i øjnene, når man hører talen fra venstrefløjnen – at dække velfærdsstatens behov for hele tiden at få penge.

Bevares, Parkinson har beskrevet det meget præcist i sin anden lov. Det er den, der lyder: Udgifterne stiger, indtil de dækker alle indtægterne. Og det er jo det, der er tilfældet. De ekstra milliarder, der vælter ind i statskassen i disse år, bliver jo med det samme kanaliseret videre via andre paragraffer i finansloven til både det ene og det andet til at dække udgifter, som vi slet ikke kendte for bare en håndfuld år siden. Det er udgifter, man finder på i forskellige ministerier og udvalg osv., og som dagen efter, at de er vedtaget, nærmest bliver betragtet som grundlovssikrede velfærdsgoder, og hvis man sætter spørgsmålstegn ved, om nu vores velfærdssamfund ikke kunne klare at leve uden dem, ja, så bliver man med det samme beskyldt for at være ikke maskinstormer, men velfærdssormer, der vil vælte hele det danske velfærdssamfund – til trods for, at en lang, lang række af de udgifter havde man ikke engang fundet på for bare en håndfuld år siden.

Den argumentation, der bliver lagt til grund her i dag om, at erhvervslivet skal betale noget mere, for ellers styrter velfærdssamfundet i grus, er altså en hul argumentation, som ikke hører hjemme nogen som helst steder – især ikke, når man ser på de kendsgerninger, der kan læses af enhver finanslov eller enhver tillægsbevillingslov, nemlig at erhvervslivet aldrig har betalt så meget, som de gør i øjeblikket.

Over til de konkrete forslag: Hvis vi i dag skulle stemme om disse forslag, ville vi stemme nej til nedsættelsen af selskabsskatten. Og hvorfor nu det? Går vi i Frihed 2000 ikke ind for lavere skatter? Jo! Men selv begrebet lavere skatter kan have en pris, der er for høj, og i dette tilfælde er prisen for høj. For hvem er det, der får glæde af, at selskabsskatten sænkes med disse sølle 2 pct. fra 32 pct. til 30 pct.? Det er primært virksomheder i den finansielle sektor, for det er dér, de største selskabsskattebetalinger finder sted. Og hvem er det, der kommer til at betale

for det? Ja, ser vi på det næste forslag, nemlig L 31, er det jo primært over de ændrede afskrivningsregler, man finansierer det. Og hvem er det, der kommer til at lide under de ændrede afskrivningsregler? Er det den finansielle sektor? Næh, det er ude i de små og mellemstore virksomheder i håndværk, industri og landbrug, man kommer til at betale regningen, for dér betaler man ikke selskabsskat, medmindre man er så heldig, at der et enkelt år er overskud på bedriften.

Hr. Frank Aaen havde en karikatur over dansk erhvervsliv som et sted, hvor man bare skovler penge ind. Jeg kunne ønske, at hr. Frank Aaen selv ville starte en virksomhed, når nu guldet ligger derude, lige til at samle op. Næh, for ganske mange danske små og mellemstore erhvervsvirksomheder er det et spørgsmål, om året overhovedet ender med overskud, eller det går som sidste år, hvor det endte med underskud, og i de situationer er det fuldstændig underordnet, om man skal betale 2 pct. mere eller mindre i selskabsskat.

Men det er absolut ikke underordnet, hvilken afskrivningsprofil man kan have på de nødvendige investeringer, man skal gøre. En række af investeringerne i landbruget er jo ikke engang noget, man påtager sig, fordi man synes, man vil forbedre bedriften. Næh, det kommer som lovkrav: Nu skal der så og så mange beholdere til for akkumulering af gylle, osv., osv. Landbruget tvinges til nogle investeringer, og nu ændrer man så afskrivningsprofilen til skade for disse bedrifter.

Når regeringen siden 1993 har haft held til at forringe erhvervslivets likviditet, er det hele tiden sket ud fra forestillingen om, at det er bedre at forbedre statens likviditet end at have likviditet i virksomhederne, og langt hen ad vejen har man kunnet gøre det, uden at skaderne er blevet så store endnu. Det skyldes, at vi heldigvis har et relativt lavt renteniveau, så virksomhedernes likviditetsforringelser har kunnet refinansieres gennem forhøjelse af kassekredit osv., uden at virksomhederne har lidt så stor skade, som man ellers kunne frygte. Men hvis vi i de kommende år risikerer, at der kommer en højere markedsrente, vil hundredvis, måske tusindvis af virksomheder lide rentedøden, for de er simpelt hen ikke i stand til at finansiere den likviditet, der skal til, for at de kan betale skatter og afgifter med fremrykkede terminer og med forringede afskrivningsregler.